

III.

Слѣдъ малко Жилинъ чу, че горѣ нѣкой дойде. Гледа — Гина приклеknала и се навела надъ самата яма; герданчето ѝ виси и се люлѣе надъ него, а хубавитѣ ѝ очи блещатъ като звѣздички. Тя извади отъ пазвата си двѣ питки съ сирене и му ги спусна.

Жилинъ ги взе и попита: — Защо те нѣма до сега? Азъ съмъ ти направилъ хубави играчки, ей ги на! — и той взе да ги подхвърля една по една нагорѣ.

— Не трѣбваше, — каза тя и млѣкна. Слѣдъ малко Дина каза: „Иване, искатъ да те заколятъ!“ Това му показа тя и съ ржка по шията си.

— Кой иска да ме заколи?

— Баща ми; другитѣ го насилятъ. А менѣ ми е жално за тебе. . .

— Така ли, добро момиче? Донеси ми, тогава, една върлина.

Дина поклати главата си и каза, че това „не може стана“. Жилинъ скръсти ржцѣ и взе да ѝ се моли: „Дино, моля ти се! Динке, помогни ми, донеси ми една върлина, Динке!“

— Не мога; ще видя, — каза тя и си отиде.

IV.

Седи Жилинъ и си мисли: „Какво да правя сега?“ И се поглежда нагорѣ. Звѣзди се показаха на небето, но мѣсецътъ още не бѣ огрѣлъ. Ходжата вика на джамията, и пакъ всичко утихна. Жилинъ си каза: „Щомъ като не дойде до сега, нѣма и да дойде вече. Уплашило се е момичето“.

Но не се мина много, и надъ главата му се изсипа прѣстъ; погледна нагорѣ — единъ дългъ колъ се спуска въ ямата. Зарадва се Жилинъ, хвана го съ ржка и видѣ, че е доста якъ. Погледна къмъ небето — звѣздитѣ ярко блѣщѣха. Дина се наведе до самия край на ямата, махаше съ ржцѣ и шепнеше: „Иване, Иване!“